

lesketajočih vasi, gradov in mest. Čili konjiči so bili srbskega rodú, grdo kosmati, dolgo grivasti, male postave, ko mačke okroglih glav, močni pa čudo, friški in brzi ko zajci, trdi ko skala, ki so kakor srbska živina sploh vsega hudega vajeni; poleti jim je dobro ko tičem, ali pozimi jim huda poje; hleva ne poznajo; pod milim nebom živijo poleti in pozimi, podnevi in ponoči, in kadar debel sneg zapade in hud mraz pritiska, se jim, kakor vsi srbski živini grozno, grozno huda godí; zdajci morajo si zmirom sami živeža iskati, in debel sneg z nogami in z gobcem razkopavati, da pod snegom suhe, gnjile trave, bilja in kake druge šare dobijo, po hostah in šumah pa morajo suho, ledeno in sneženo brstje klestiti, kar jim sicer prav dobro tekne. Častiti moji čitatelji bojo mislili, da nekoliko preveč govorim, — nikakor ne. Treba je vediti, da tukaj živinske zimske hrane ne spravljajo pod streho in da živine ne zapirajo v tople hleve, ampak žival živi pod milim nebom poleti in pozimi in si mora sama živeža iskati. Kolikokrat so se mi že v Topčideru konji v srce smilili, ko sem jih vidil noč in dan sneg pridno razkopavati in po šumah brstje gristi. Zato je pa tudi srbska živina sploh majhena; družega ne vidiš, kakor same grdo kosmate buše, ki so poleti in v jeseni debele, pozimi in na spomlad pa grozno suhe. Nasproti pa je živina vsa sploh trdna in zdrava, kajti rodi se pod milim nebom v blatu ali snegu, v blatu ali snegu živi in pogine, ako ni za klanje kakor konj in magarac; razvajena nikakor ni; druge toplote ne pozná, ko sončne. (Dal. prih.)

Narodni običaji istrski.

Zapisal J. Volčič.

Nevesto prosijo kolača tako-le:

Ki mi da mira, Bog mu daj mira,
Ki mi da kolačič, Bog mu daj otročič.

Nevesta darovaje govori:

Ovo vam je mali dar, ma vela ljubav!

Prejemec se zahvaljuje:

Vela hvala vam na daru i na ljubavi;
Ovo mi je od ženitbe, Bog daj k letu od krstitbe.

Prstan na ženskej levej roci znamenjuje, pripovedujejo starice žene:

Na malem prstu divojku,
Na drugem prstu ženu,
Na srednjem prstu udovicu
Na kazalcu nepoštenicu.

Stare ženice, ko poleti počno žeti, rečejo:

U ime Boga i Marije!
Šveti Ivane Krste!
Čuvaj mene i moje prste!

Zapravljivcu se oponaša:

Prodal je brajde,
Kupil je badanj;
Važgal je hišu,
Ušal je van.

Dopisi.

Iz Solnigrada 5. sveč. L. Z. — Nate „Novice“ veselo novico iz nemškega Salcburga. Ni dolgo, kar je g. Sikor, rojen Čeh, odprl tukaj kavarno in oskrbel si tudi českih časopisov in „Novice.“ Vsak Slovan, ko je to zvedil, šel je v to česko kavarno prebirat slovanske časopise, in kmali so se seznanili Slovani, da čedalje več jih je zahajalo le-sem. Dolgo že nas je navdajala želja, da bi se vendar enkrat snidli vsi — in glejte! Vodnik je bil tisti magnet, ki je prvokrat privabil Slované v skupščino. In kakor se praznuje po vseh slovanskih čitavnicah rojstni dan Vodnikov, tako so ga

tudi Slovenci praznovali tukaj v Solnigradu — v društvu slovanskem. Udeležili so se namreč zastopniki vseh slovanskih narodov. Tu je sedel zraven Slovenca Čeh in Poljak, zraven Hrvata je bil Slovak itd.: vsi pa so prišli častit pesnika slovenskega. Ob 7. uri zvečer se jih je zbralo veliko več Slovanov kakor smo mislili; največ Čehov. Po odpéti Jenkovi „Naprej“ stopi na oder gosp. W. Stepanek, pozdravi društvo ter razlaga v krasnem govoru pomen slovesnosti in povdarja, kako posebno veselo je za Slovenca, da praznujejo z njim vsi Slovani Vodnikov dan; bral je tudi telegram „južnega Sokola“ iz Ljubljane, ki je bil s živahnimi „živio- in slava-klici“ sprejet. Govoril je česko. Za njim deklamuje gosp. Z. vès navdušen Vodnikovo poezijo „Na Vršacu.“ Tudi to deklamacijo so sprejeli plosk in slava-klici. Celi večer so se pele česke in slovanske pesmi. Z „Naprej“ in „Hej Slovani“ se končá program. Vsi so želeli še več takih večerov doživeti, in si obljubili, da se bodo najmanj vsak teden enkrat skupaj razveseljevali; ločili so se z veselim spominom na složnost slovansko, in srčno hvaležni gosp. dr. Bleiweisu, da nam je poslal pesmi in deklamacije, ki so povelicevale današnji večer.

Sv. Pavel blizo Celja. — 1. dan svečana nam je nemila smrt vzela našega prečastitega gosp. fajmoštra Andreja Pečovnika, ki so 25 let pridno delali v vinogradu Gospodovem. Vsa fara žaluje po vrlem gospodu, kateri so bili pomočnik na vsako stran; sila velika množica je rajnkega spremila do groba, kjer zdaj počivajo nepozabljivi gospod. B. Winter.

Iz Brezic na Štaj. — V kako grozni stiski so ljudje dandanašnji zavoljo denarja, ne bi verjel, kdor sam ne vidi. Ni davnej, da je bilo posestvo, cenjeno na 800 gold., po eksekuciji prodano za 180 gold., posestvo, cenjeno na 1150 gold. pa za — 4, reči štiri gold., ker nihče ni več ponudil. Bog pomagaj!

Iz Trsta 10. febr. Danes grejo poslanci naši na Dunaj; 10 je mestjanov, Jan. Nabergoj in Jožef Primožič pa sta Slovenca iz okolice tržaške; pismo udanosti, ki ga nesó cesarju, šteje 13.925 podpisov.

Iz Postojne. V pretekli četrtek večer, 9. t. m. se je tudi pri nas napravila pevska in godbina veselica, vendar kakor tukajšnje okoliščine bolje nanašajo, s posebnim dobrotnim namenom. Čenamreč hočemo, da se vsa mladina vdeležuje dobrot šolskega podučevanja, ni drugač, kakor da se bolj revnim otrokom pomaga za šolske potrebe. Naše pevsko društvo se je tedaj soedinilo z godbinim tukajšnjim krdelom; prostorna šolska soba se je lično okinčala s podobo cesarjevo, grbi, banderi in svečavo, povabili so se domači stanovalci in sosedje v okolici. Čeravno je silna burja razsajala tisti večer, vendar se je sešla zadosti obilna množica; petje in godba se je prav dobro obnašalo, da so poslušavci sploh hvalo glasili; pa tudi šolska mladina bo za obilni donesek dolgo hvalo vedila. Med godbami je bila nova popotnica, ki jo je godbini mojster Salmič sam zložil poleg slovenskega napeva o popotniku; med pesmi so se slišale „nočni mir“ v zboru, „domovini“ v dvospevu, „slepec“ in „sarafan“ v samospevu, in še „strunam“ v čveterospevu. — Burja je pri nas tolika, da je v petek med Divačo in Ležečami, ravno ko je težni vlak iz zadnjega tunela v petega drčal, sedem vozov iz srede iztrgala in čez nasip vrgla; en kolovoz se je dal kmali iztrebiti, da drugi vlaki naprej memo gredo.

Iz Planine. — ? — Naj vam povem, drage „Novice“, kako veseli smo tudi mi obhajali slovesnost na čast Valentinu Vodniku v čitavnici naši, ktera je bila ta večer polna predragih nam gostov iz Razdrtega, Postojne, Logatca, Vrhnike in drugih krajev. — Igrala